

Hạnh phúc được chưa?

“Giá như một ngày nào đó em có thể yêu anh nhiều như cách mà anh yêu em.”

Bạn có thể làm gì khi một ngày bạn đột nhiên nhận ra rằng bạn yêu người đàn ông đó chỉ vì anh ấy đã quá yêu bạn mà thôi?

Riêng tôi thì tôi thực sự không biết. Hoàn toàn không thể biết phải làm gì.

Khả Di run rẩy ôm chặt lấy anh nức nở. Đó là một ngày tháng Năm, tiết trời mới chớm hạ, buổi tối dọc bờ biển gió dịu dàng mát rượi. Cô siết chặt tay anh, nước mắt nghẹn ngào hơn cả những ngày giông bão nhất.

- Lâm ơi chúng mình lấy nhau đi, chúng mình cưới đi, được không anh?

Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đầm nước của cô lên. Người con gái mà anh yêu thương nhất đang khóc.

- Có chuyện gì thế em?

- Không, không có gì hết! Chỉ là... chỉ là...em muốn anh đừng bao giờ rời xa em.

- Anh sẽ không bỏ đi đâu hết mà.

Anh ôm cô vào lòng, thấy bình yên quá đối thân thương. Đã ba năm trôi qua, trong lòng mình, anh chưa từng có một phút giây muốn từ bỏ việc che chở và lo lắng cho Khả Di. Với anh, cô là tất cả những gì an lành nhất mà anh may mắn có được sau những tháng ngày mệt mỏi và sóng gió. Khả Di nhẹ nhàng như một nơi mà anh luôn muốn quay về.

- Ngốc quá, cầu hôn là phải để cho đàn ông con trai làm chứ! Phải để anh khiến em cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn nhất trần gian chứ!

Khả Di vỡ òa trong tay Lâm...

Vào một ngày mùa xuân của ba năm về trước. Khả Di gặp Lâm khi đang ôm

trong mình một trái tim tan vỡ. Lý do chìm đắm trong đau khổ của Khả Di thực ra cũng không quá mới lạ. Cô bị phản bội, bị dối gạt khi đem lòng yêu say đắm một gã trắng hoa. Cú vấp ngã sâu sắc này chỉ có bản thân Khả Di hay bất kỳ ai đã từng một lần phải trải qua mới thấu hiểu hết được, ngôn ngữ chỉ là thứ minh họa tương đối. Thế nên cô âm thầm chôn chặt nó, trốn chạy mọi thứ xung quanh, giấu mình ở nhà nhiều tuần liền, vùi trong mất mát, tiếc nuối pha lẫn sợ hãi. Khả Di không còn niềm tin vào tình cảm của chính bản thân mình.

Cho đến một ngày, khi tia nắng đầu tiên của mùa xuân lọt qua khe cửa, băng qua chậu lá thường xuân bé tí ti trên bệ cửa, mon men nháy nhót cạnh những ngón tay gầy gầy của Khả Di, cô chợt nhận ra cô cần phải gặp gỡ ai đó, bất kỳ ai cũng được.

Khả Di vuốt mái tóc lên cao, ngắm nhìn mình thật lâu trước gương. Cô không còn nhận ra bản thân nữa. Người ở đối diện cô thật tiều tụy và xanh xao với quầng mắt thâm u uất. Người đối diện cô đã từ lâu rồi không nhoẻn miệng cười, không tô son điểm phấn, không quần lụa váy hoa, không hội hè bất tận... Người đối diện cô buồn bã thờ với giấc mơ mục rỗng. Khả Di đưa hai tay lên ôm nhẹ lấy khuôn mặt gầy gò của mình.

“Đủ rồi đấy! Bây giờ hạnh phúc được chưa?”

Khả Di gọi điện cho Minh Minh rủ ăn tối ở một nơi nào đó ngon lành.

- Au Paradis nhé! Chúng nó bảo ở đó có món salad táo cực ngon! – Giọng Minh Minh hớn hở.

- Không. Tao muốn ăn thịt cơ.

- Ủ, có cả thịt chứ.

- Nhiều thịt vào mới được.

- Yên tâm, bao nhiêu thịt cũng có. À, tao dẫn cả bạn theo cùng nhé!

- Bạn gì đấy?

- Lâu rồi mới gặp lại. Ngày xưa tử tế lắm!

- Ủ, tám giờ nhé, để tao gọi đặt bàn.

Trong thành phố này, nơi mà lẽ ra Khả Di không muốn đến nhất có lẽ là Au Paradis. Vì ở đó là nơi mà lần đầu tiên cô gặp người vừa làm trái tim cô tan nát, say đắm và mê muội cũng ở đó. Lúc nhận lời với Minh Minh, Khả Di đã nghĩ bản thân cô sẽ không có gì, sẽ không còn bận tâm nữa. Thế nhưng khi Minh Minh gọi điện xin lỗi vì kẹt xe nên đến muộn ba mươi phút, ngồi một mình trong góc khuất của Au Paradis, nghe Charles Aznavour hát bài She, Khả Di mới nhận thấy rõ giấc mơ mục rỗng trong lòng lại bắt đầu trỗi dậy, nhấm nhẳng đau.

Đối với Khả Di, đó là một tình yêu uẩn ức khi bản thân cô đã luôn sẵn sàng hy sinh và vị tha cho nó thì nó lại ở trong tình trạng có thể giãy chết bất cứ lúc nào. Khả Di nhớ sự quyến rũ ma mị của người đàn ông đó, nhớ nụ cười của anh ta, nhớ từng cử chỉ va chạm nhỏ mà miên man bất tận. Cô cứ ngồi bất động ở Au Paradis và nhớ, cho đến lúc nước mắt bắt đầu trào ra. Cho đến khi Au Paradis nghiêng nghiêng nhòe nhoẹt. Cho đến khi một cái bóng cao lớn xuất hiện che hết vùng ánh sáng chiếu hắt phía trước mặt. Cái bóng cao lớn đứng yên lặng một lúc rồi đột nhiên chép miệng thở dài, chìa ra trước mặt Khả Di một tờ khăn giấy lớn. Cái bóng cao lớn cất tiếng hỏi:

- Thế khóc xong rồi, hạnh phúc được chưa?

Khả Di đã gặp Lâm như thế, ở Au Paradis, nơi mà nỗi đau của cô được sinh ra và chết đi khi cô không định trước.

Lâm bước vào cuộc đời cô như một món quà đẹp đẽ, giản dị từ hạnh phúc. Không phải bởi anh là một người đàn ông khiến tất cả phụ nữ trên thế gian này khao khát mà bởi vì đối với cô, anh ấm áp như một ngôi nhà. Lâm luôn lặng yên nghe cô nói, xuất hiện lúc cô cần, nắm tay cô khi trái tim cô yếu đuối. Lâm luôn nhớ những điều mà Khả Di thích hay không thích. Anh quan tâm đến cô, đến cả những người thân thiết xung quanh cô một cách điềm tĩnh và chu toàn như thể chính gia đình của mình. Khi anh đứng bên cạnh cô, Khả Di cảm thấy yên ổn và tin tưởng. Như những buổi chiều mưa rỉ rả, buồn đến rữ rượi, cô vẫn cảm thấy không một chút hanh hao mà nằm cạnh Lâm trong yên lặng, ngắm nhìn những dải mây xám đen giữ nước xuống tán me xanh rì ngoài cửa sổ.

Nhưng những điều yên ả vốn không phải là cuộc sống của Khả Di. Cô thích ngắm nhìn chúng, thỉnh thoảng thả mình trôi theo chúng nhưng chưa bao giờ cô muốn sống mãi mãi cùng chúng. Cuộc sống của Khả Di là những hẹn hò, gặp gỡ, là những chuyến đi đến những thành phố lung linh, là có thể bàn luận hàng giờ liền về thiết kế mới nhất của Marni, của Frida Giannini, của Alber Elbaz, là những bữa tiệc tối tinh tế với rượu vang hảo hạng vùng Languedoc – Roussillon, là thỉnh thoảng cảm thấy mình được ngưỡng mộ và ghen tị bởi những người xa lạ xung quanh. Lâm là người đàn ông tuyệt vời nhưng Lâm vô cảm trước cashmere, da ca sấu hay khách sạn năm sao nằm trên những đại lộ lấp lánh. Thứ duy nhất Lâm muốn là yêu thương Khả Di nhưng anh chưa bao giờ sẵn sàng thay đổi mình để hòa nhập vào những điều mà anh cho là “phù hoa xa xỉ” đó. Bởi vì Lâm tin đó không phải là cách để nuôi dưỡng tình cảm giữa anh và Khả Di.

Khả Di ngồi xoay xoay tách trà bạch quả, đối diện với Minh Minh vào một ngày thứ Bảy loang loáng nước. Minh Minh e dè nhìn bạn. Trông Khả Di như người bị mắc kẹt giữa không gian của chính mình. Cuối cùng Minh Minh cũng cất tiếng hỏi:

- Giận nhau đấy à?
- Không. Lâm rất tử tế với tao.
- À! Hóa ra vấn đề là anh ấy quá tử tế phải không?
- Bọn tao chẳng có điểm chung nào cả.
- Nhưng Lâm là người đàn ông tốt và quan trọng là anh ấy rất yêu mày. Điều đó không đủ à?
- Tao đã từng nghĩ như thế là đủ cho đến khi...
- Đến khi nào?
- Tao gặp Khang.

Minh Minh ngỡ ngàng nhìn bạn. Điều cô vừa được nghe vượt quá những gì bản thân có thể tưởng tượng. Cô biết Khả Di là người phụ nữ hấp dẫn và

thông minh, luôn luôn dành được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ từ khi Khả Di còn là một cô gái hai mươi tuổi. Và Minh Minh hiểu bạn mình cũng yêu thích đời sống hào nhoáng đó. Thế nhưng Minh Minh chưa bao giờ dám tin rằng Khả Di có thể phải lòng được một người khác nữa trong khi Lâm thì quá tuyệt vời.

- Anh ta thế nào?

- Tao có thể nói chuyện với anh ấy cả ngày về mọi thứ trên đời. Chưa bao giờ tao có thể đối diện với một người mà phấn khích đến vậy.

- À, hóa ra mày đã trải qua cả một ngày với anh ta cơ đấy!

Giọng Minh Minh hơi tỏ vẻ tức giận. Mặt Khả Di vội xịu xuống, giọng cô trở nên buồn bã.

- Tao biết tao có lỗi với Lâm.

- Và mày cũng đã kịp làm chuyện có lỗi với Lâm?

- Tao... tao đã không kịp suy nghĩ gì khi Khang cúi xuống...

Đến đây thì Khả Di òa khóc. Bữa tiệc tối hôm đó, Lâm từ chối đi cùng cô vì anh muốn ở nhà chơi với đứa cháu ba tuổi, con của em trai anh. Khả Di đã gặp Khang ở đó. Họ nhanh chóng bắt chuyện với nhau và như một cái chớp mắt, cô bị cuốn vào câu chuyện với người đàn ông mới quen này mà không hề hay biết. Họ cứ thế ngồi gần nhau hơn, bỏ mặc mọi thứ đang diễn ra xung quanh mà kể cho nhau nghe về những chuyến đi, về những kỷ niệm khó quên, về loại nhạc mà họ thích nghe, về Tom Ford, về chuyện thử những loại phô mai có mùi kinh khủng thế nào...

Khả Di như cảm thấy sống lại trong lòng một thứ cảm giác mà từ lâu lắm rồi cô không còn nhớ nữa. Cảm giác được trao đổi, được thấu hiểu, được sẻ chia. Lúc cô hôn Khang, rõ ràng là một chân trời hoàn toàn khác biệt. Như thế cô không bao giờ còn muốn quay đầu trở lại.

Nhưng cuối cùng Khả Di vẫn phải trở lại. Và lúc đó, hình ảnh Lâm hiền lành, kiên nhẫn và tận tụy bên cô suốt ba năm qua như mũi kim xuyên thẳng vào

tim. Khả Di hiểu rõ, bên cạnh Lâm cô sẽ có một gia đình hòa thuận, một người chồng trách nhiệm. Nhưng rồi cuộc sống sẽ thế nào nếu mọi ngày đều trôi qua một cách nhàn nhạt như nhau? Sẽ thế nào khi cô chợt nhận ra bản thân mình chưa từng có một phút khát khao đến run rẩy trước người đàn ông mà cô đang bầu bạn gần kề? Sẽ thế nào nếu cô không thể yêu anh nhiều như cách mà anh đã, đang và sẽ yêu cô?

Khả Di hoàn toàn không biết.

Cô không thể tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Cho đến khi...

Vào một ngày mùa đông nọ, gió quật dài từng trận trên những con phố hun hút, lác đác vài bóng người cúi gằm mặt bước đi. Khả Di về muộn. Trong nhà tối om và lạnh lẽo, cô không thấy bóng dáng Lâm đâu cả. Bình thường vào giờ này, Lâm đang tất bật trong bếp, tay khuấy liên hồi nồi xúp, anh mạng trên người chiếc tạp dề thêu dòng chữ: “Yêu bạn thật mỡ nhiều” mà Khả Di mua tặng anh khi đi du lịch ở Venice, không quên nở một nụ cười tươi rói khi nhìn thấy Khả Di bước vào. Nhưng hôm nay thì không có ai cả. Khả Di cất tiếng gọi:

- Anh ơi...

Không ai trả lời. Cô bấm điện thoại. Không ai trả lời. Khả Di bực dọc ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn trong bếp. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy một mảnh giấy được đặt ngay ngắn dưới đĩa trái cây. Khả Di từ từ mở ra xem.

“Khả Di yêu! Buổi sáng nay lúc tỉnh dậy, anh đã đủ can đảm để nhận ra rằng điều em cần lúc này không phải là tình cảm của anh mà là một khoảng không gian cho chính bản thân mình. Trong suốt ba năm qua, anh luôn hy vọng có một ngày em mỉm cười và trả lời anh câu hỏi mà ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã hỏi. Rằng em đã có thể hạnh phúc được rồi. Và bây giờ là lúc anh nghĩ mình cũng cần tìm một con đường để tự trả lời cho bản thân câu hỏi đó. Cần trọng nhé em!”

Khả Di buông rơi tờ giấy. Những ngón tay run lên hoang mang. Cô đã suy nghĩ về tất cả mọi điều, về tình cảm giữa cô và Lâm, về những ngày đã qua

lần những ngày sắp tới. Chỉ duy nhất một điều, Khả Di chưa bao giờ nghĩ cô sẽ phải làm gì khi không còn có Lâm bên cạnh nữa. Cô sẽ thế nào khi lồng ngực như đang muốn vỡ tung ra...

Còn bạn, bạn sẽ làm gì?

Mùa đông như kẻ vô tâm, lạnh lùng thổi cô đơn vào lòng thành phố mang trong mình những trái tim bé dại.